

Amsterdam, 31 Mei 1926.

HET SCHANDAAL DER TANDTECHNICI.

De uitoefening der tandheelkunde wordt in ons land geregeld door de wet van 24 Juni 1876, het laatst aangevuld in 1913. Deze bepaalt op volkomen logische en redelijke wijze, dat niet alleen alle behandelingen maar ook alle andere handelingen welke in den mond plaats vinden, door bevoegde mond- of tandartsen moeten verricht worden. Hiertoe behooren dus zoowel alle voorbereidende als alle uitvoerende ingrepen der tandprothese: het nemen van afdrukken der gebitten, en het inzetten en bevestigen van de kunststanden. Het vervaardigen der gebitten valt, evenals al het andere technische hulpwerk van den mond- en tandarts, dat in het laboratorium kan geschieden, buiten deze bepaling.

Nu waren er in 1913 personen, die zich, zonder tandarts te zijn, als beroep bezig hielden met het vervaardigen en inzetten van kunststanden en gebitten, kortom met wat in het dentistisch bargoensch „prothese” heet. De rechtspositie dezer personen kon twijfelachtig schijnen, aangezien niet alle kantonrechters consequent iedereen voor de uitoefening van dat beroep vervolgden en straffen. Totdat eens een dergelijke procedure tot voor den Hoogen Raad werd voortgezet en deze op onomwonden wijze had vastgelegd, dat de tandtechnicus buiten den mond moet blijven.

Door dat arrest werd nu het bestaan van een aantal personen van meer of mindere bekwaamheid ernstig bedreigd. Vandaar het noodwetje AALBERSE van 1925, dat eigenlijk een soort late overgangsbepaling van de wet van 1913 vormt. Het bepaalde, dat zij, die zonder tandarts te zijn reeds vóór het in werking treden der wet van 1913 de volledige tandprothese uitoefenden, toestemming konden verkrijgen om daarmee door te gaan. Daarbij was het de bedoeling om alleen die personen te begunstigen, die eenige opleiding hadden genoten, een of ander (buitenlandsch) diploma konden overleggen, en waarvan als vaststaand kon geacht worden, dat zij een behoorlijke practische ervaring hadden verkregen.

* * *

Tot hiertoe ten slotte niet zoo heel veel kwaad. Men kan het overdreven vinden, wanneer de Staat zich zoo teergevoelig toont voor de schade, welke enkele personen in hun beurs ondergaan door een wet uitgevaardigd in het belang der volksgezondheid, maar een groot onheil scheen het niet, wanneer men tien, op zijn hoogst twintig personen (verklaringen in de Tweede Kamer) wettelijk toestond voort te gaan met een beroep, dat zij op onwettige wijze al reeds

langer dan twaalf jaren hadden uitgeoefend. Dat was echter slechts theorie. De praktijk bracht wat anders. Dit is het noodlottig gevolg van het openzetten van achterdeurtjes: met het per ongeluk buitengesloten schaap, dat men redden wil, dringt een heele horde hongerige wolven binnen.

Drommen menschen, ten deele zonder opleiding, de meesten zonder ervaring, hebben het ministerie van arbeid weten te overtuigen, dat zij reeds vóór 10 Juni 1913 als gezeten tandtechnici de volledige tandprothese uitoefenden.

Hun aantal bedraagt thans reeds 170 personen (in ons land zijn in het geheel 600 tandartsen werkzaam) en daaronder zijn er die het beroep van kellner, horlogemaker en kroegbaas hebben uitgeoefend. Ook zijn er bij, die in 1913 pas den aanminnigen leeftijd van 13, 14 en 15 jaren hadden bereikt. Ook deze wonderkinderen heeft de minister geslikt.

Ieder die van zijn tante of van een buurvrouw een verklaring kan loskrijgen, dat hij haar eens een tand heeft ingezet, krijgt de bevoegdheid tot uitoefening der volledige tandprothese, met het recht alle voorbereidende handelingen en behandelingen te verrichten die daarvoor noodig mochten zijn. Dat beteekent in de praktijk: de uitoefening van de tandheelkunst in ongeveer haar geheelen omvang. Deze zaak heeft onder de tandheekundigen, maar zelfs ook onder de echte tandtechnici zelven, die anders ook wel gaarne als tandheekundigen willen betiteld en beschouwd worden, groote beroering gewekt, en is, zooals men in de rubriek wetten en besluiten in deze aflevering lezen kan, met ernstige debatten in de Tweede Kamer besloten.

Niet ten onrechte. Opgezet als een soort sentimenteele daad van billijkheid, heeft het wetje van 1925 in hoofdzaak tot een ergerlijke comédie geleid, waar allerlei onbevoegden op onrechtmatige wijze een bevoegdheid hebben verkregen, die voor hen, die zich aan hun zorgen toevertrouwen, schade kan doen.

Het is te hopen, dat een tweede noodwetje al het misdane weer teniet doet, en dat men er dan aan het ministerie toe overgaat, op zaakkundige en behoorlijke wijze uit te zoeken, welke personen van erkende bekwaamheid en ervaring in 1913 inderdaad als practiseerende prothetici gevestigd waren, om dan die en geen anderen van den uitzonderingsmaatregel te laten genieten. Maar aan het huidige schandaal moet een eind komen, en den onrechtmatig bevoordeelden slimmelingen, die het goede vertrouwen van het ministerie hebben weten te verschalken, moet de pseudo-bevoegdheid, hun krachtens het wetje 1925 verleend, ten spoedigste weer ontnomen worden.